

Merhem Koyup Onarma Sinemdeki Yarayı

– Yazan Adam · 17 Haziran 2010

Sus sus artık vakit çok geç gün kararı
Ne bir hevesim ve ne de bir içimi sürurla kuşatan umudum kaldı
Vakit daraldı, can-ı hülyada takat kalmadı, gözler afalladı, sinem kan ağladı
Kurşunileşen düşler ağlattı, ruhumu kuşatan hicran sancılarının kadrine bırakıp yaktı

Artık ne çıkacak, kalp hüzne kalacak
Dağlanan yüreğim, yıllara sâri sabrı celilim, kanaati bereketim
Alıp götürüyor açık denizlerin halime aşına olan ahengindeki suhuletli ülfete
Elem kadrinde, hazan sine-i sahnesindeki asudeliğinde, boynum çaresiz bükülür işte

Ne çektiysem, bahtın dilinde acizsem
Nefesin fırakında, fırkatin ruhu ihya eden senasında demdeydim
Hem öksüz ve hem de yetim bir çocuk gibiydim, yıllara taş çıkartan abideydim
Nasılsa yıkılmadım, duvar üstlerinde ve güneşin zevalinde suskunluğu yudumladım

Saatlerce uyuyup kaldım ve yalnızdım
Acıyan gözlerin serencamında, yargılayan halin ocağında kaldım
Bir lokma ekmeğin, bir yudum suyun hasretiyle çaresiz bekledim ve kekeledim
Sual edenler için boynumu bükürdim, ne babamın halinden nede annemin derdinden

Fırsat vermeye çekinir, çeker giderdim
Çünkü onlarda mağdurdu, geçim derdiyle ahvalini unutan kederdi
Hukukun ikamesinden, akaidi muhakemedem, içtimai halden, habersiz nefesti
Hamiyetin zerresine, himmetin ülfetine, hanifliğin kadrine muhtaç canı asudelerdi

Yıllarca kabuk tutmuş yarımı fark etme
Sancılarının dilinden, çilenin seferberliğinden, sabrın her halinden
Sahnelerde rolünü oynayan, bahtın yelpazesinde umutla sükûta sığınan erdim
Hülasa, artık dert etme sessizce ve kimsesizce göçme zamanı zuhur etti, halleştim

Mustafa CİLASUN